

NOMOTHEΣI@

Νόμος υπ'Αριθμ. 3765

Κύρωση της Σύμβασης για την προστασία των παιδιών και τη συνεργασία σχετικά με τη διακρατική υιοθεσία.

Αποφασίζουμε:

Άρθρο 1

Κυρώνεται και έχει την ισχύ, που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, η Σύμβαση για την προστασία των παιδιών και τη συνεργασία σχετικά με τη διακρατική υιοθεσία που υπογράφηκε στη Χάγη στις 29.5.1993, το κείμενο της οποίας σε πρωτότυπο στην αγγλική γλώσσα και σε μετάφραση στην ελληνική έχει ως εξής: ΣΥΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΗ ΥΙΟΘΕΣΙΑ. Τα Κράτη που υπογράφουν την παρούσα Σύμβαση, Αναγνωρίζοντας ότι το παιδί, για την πλήρη και αρμονική ανάπτυξη της προσωπικότητάς του, πρέπει να μεγαλώνει μέσα σε οικογενειακό περιβάλλον, σε ατμόσφαιρα ευτυχίας, αγάπης και κατανόησης, Υπενθυμίζοντας ότι κάθε Κράτος θα πρέπει κατά προτεραιότητα να λαμβάνει κατάλληλα μέτρα ώστε να παραμένει το παιδί στη φροντίδα της οικογένειας από την οποία προέρχεται, Αναγνωρίζοντας ότι η διακρατική υιοθεσία μπορεί να προσφέρει το πλεονέκτημα μιας μόνιμης οικογένειας σε ένα παιδί για το οποίο δεν μπορεί να βρεθεί κατάλληλη οικογένεια στο Κράτος της προέλευσής του, Πιστεύοντας ότι είναι αναγκαίο να ληφθούν μέτρα που να εξασφαλίζουν ότι οι διακρατικές υιοθεσίες γίνονται προς το συμφέρον του παιδιού και με σεβασμό προς τα θεμελιώδη δικαιώματα του, καθώς και στο να παρεμποδισθεί η αρπαγή, η πώληση, ή η παράνομη διακίνηση παιδιών, Επιθυμώντας να θεσπίσουν κοινές διατάξεις γι αυτό το σκοπό, λαμβάνοντας υπ' όψη τις αρχές που αναφέρονται σε διεθνή κείμενα, ειδικότερα στη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα δικαιώματα του παιδιού, της 20.11.1989, και στη Διακήρυξη των Ηνωμένων Εθνών για τις κοινωνικές και νομικές Αρχές σχετικά με την προστασία και την ευημερία των παιδιών και ειδικότερα στις πρακτικές που ακολουθούνται στο θέμα της υιοθεσίας και της ανάδοχης οικογένειας σε εθνικό και διεθνές επίπεδο (Απόφαση Γενικής Συνέλευσης 41/85, της 3.12.1986), Συμφώνησαν τα ακόλουθα: ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι- ΠΕΔΙΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ Άρθρο 1 Η παρούσα Σύμβαση έχει ως αντικείμενο: α) Να καθιερώσει εγγυήσεις για να εξασφαλίσει ότι οι διακρατικές υιοθεσίες γίνονται για το συμφέρον του παιδιού και με σεβασμό προς τα θεμελιώδη δικαιώματά του, όπως αυτά αναγνωρίζονται στο διεθνές δίκαιο. β) Να καθιερώσει ένα σύστημα συνεργασίας μεταξύ των Συμβαλλόμενων Κρατών που να εξασφαλίζει ότι αυτές οι εγγυήσεις γίνονται σεβαστές και κατατείνουν στην παρεμπόδιση της αρπαγής, της πώλησης, ή της παράνομης διακίνησης παιδιών. γ) Να εξασφαλίσει την

αναγνώριση στα Συμβαλλόμενα Κράτη υιοθεσιών που έγιναν σύμφωνα με τη Σύμβαση. Άρθρο 2 (1) Η Σύμβαση εφαρμόζεται, όταν ένα παιδί το οποίο έχει τη συνήθη διαμονή του σε Συμβαλλόμενο Κράτος («το Κράτος προέλευσης») μετακινήθηκε, μετακινείται ή πρόκειται να μετακινηθεί σε άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος («το Κράτος υποδοχής»), είτε μετά από την υιοθεσία του στο Κράτος προέλευσης από συζύζους ή από ένα πρόσωπο που έχει τη συνήθη διαμονή του στο Κράτος υποδοχής, είτε για το σκοπό επίτευξη μιας τέτοιας υιοθεσίας στο Κράτος υποδοχής ή στο Κράτος προέλευσης. (2) Η Σύμβαση καλύπτει μόνο υιοθεσίες οι οποίες δημιουργούν μια διαρκή σχέση γονέα-παιδιού. Άρθρο 3 Η Σύμβαση παύει να εφαρμόζεται εάν οι συμφωνίες που αναφέρονται στο άρθρο 17, υποπαράγραφο γ, δεν έχουν συναφθεί πριν γίνει το παιδί δεκαοχτώ ετών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II - ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΝΑΨΗ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΩΝ ΥΙΟΘΕΣΙΩΝ

Άρθρο 4 Οι υιοθεσίες που προβλέπονται από την παρούσα Σύμβαση λαμβάνουν χώρα μόνο εάν οι αρμόδιες αρχές του Κράτους προέλευσης:

- Έχουν αποφανθεί ότι το παιδί μπορεί να υιοθετηθεί
- Έχουν διαπιστώσει, αφού εξέτασαν δεόντως τις δυνατότητες τοποθέτησης του παιδιού μέσα στο Κράτος προέλευσής του, ότι μια διακρατική υιοθεσία είναι προς το συμφέρον του παιδιού.
- Έχουν εξασφαλίσει: (1) Ότι τα πρόσωπα, τα ιδρύματα και οι αρχές των οποίων η συναίνεση είναι αναγκαία για την υιοθεσία, έχουν ερωτηθεί και ενημερωθεί δεόντως σχετικά με τις συνέπειες της συναίνεσης τους, ειδικότερα στο εάν μία υιοθεσία έχει ως αποτέλεσμα τη διακοπή ή όχι του νομικού δεσμού μεταξύ του παιδιού και της οικογένειάς προέλευσής του. (2) Ότι τα πρόσωπα αυτά, τα ιδρύματα και οι αρχές έχουν δώσει τη συναίνεση τους ελεύθερα, σύμφωνα με τον προβλεπόμενο νομικό τύπο, και ότι η συναίνεση αυτή διατυπώθηκε εγγράφως. (3) Ότι οι συναινέσεις δεν αποτελούν προϊόν πληρωμής ή αποζημίωσης οποιουδήποτε είδους και ότι αυτές δεν έχουν ανακληθεί και (4) Ότι η συναίνεση της μητέρας όπου απαιτείται δόθηκε μόνο μετά τη γέννηση του παιδιού και δ) Έχουν εξασφαλίσει, λαμβάνοντας υπ' όψη την ηλικία και την ωριμότητα του παιδιού: (1) Ότι έχει ζητηθεί η γνώμη του και έχει ενημερωθεί δεόντως για τις συνέπειες της υιοθεσίας και της συναίνεσής του στην υιοθεσία, όπου μία τέτοια συναίνεση απαιτείται. (2) Ότι δόθηκε προσοχή στις επιθυμίες και τη γνώμη του παιδιού (3) Ότι η συναίνεση του παιδιού στην υιοθεσία όπου μία τέτοια συναίνεση απαιτείται δόθηκε ελεύθερα, σύμφωνα με τον προβλεπόμενο νομικό τύπο και διατυπώθηκε εγγράφως, και (4) Ότι αυτή η συναίνεση δεν αποτελεί προϊόν πληρωμής ή αποζημίωσης οποιουδήποτε είδους.

Άρθρο 5 Οι υιοθεσίες που προβλέπονται από την παρούσα Σύμβαση λαμβάνουν χώρα μόνο εάν οι αρμόδιες αρχές του Κράτους υποδοχής:

- Έχουν διαπιστώσει ότι οι μελλοντικοί θετοί γονείς είναι κατάλληλοι και ικανοί να υιοθετήσουν
- Έχουν εξασφαλίσει ότι οι μελλοντικοί θετοί γονείς έχουν τύχει των κατάλληλων συμβουλών, και
- Έχουν διαπιστώσει ότι στο παιδί δόθηκε ή θα δοθεί άδεια να εισέλθει και να διαμείνει μόνιμα στο κράτος αυτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III - ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΠΙΣΤΕΥΜΕΝΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

Άρθρο 6 (1) Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος ορίζει μία Κεντρική Αρχή υπεύθυνη να εκτελεί τις υποχρεώσεις που θα της επιβάλλονται από τη Σύμβαση. (2) Ομοσπονδιακά κράτη, κράτη με πλειονότητα νομικών συστημάτων ή κράτη που έχουν αυτόνομες εδαφικές περιοχές έχουν την ευχέρεια να ορίσουν περισσότερες από μία Κεντρικές Αρχές προσδιορίζοντας και την εδαφική ή προσωπική έκταση των λειτουργιών τους. Το κράτος που κάνει χρήση αυτής της ευχέρειας ορίζει την Κεντρική Αρχή στην οποία θα απευθύνεται κάθε επικοινωνία προκειμένου να τη διαβιβάζει στη συνέχεια στην αρμόδια Κεντρική Αρχή εντός αυτού του κράτους.

Άρθρο 7 (1) Οι Κεντρικές Αρχές: Οφείλουν να συνεργάζονται μεταξύ τους και να προάγουν τη συνεργασία μεταξύ των αρμοδίων υπηρεσιών των κρατών τους προκειμένου να διασφαλίζουν την προστασία των παιδιών και να επιτυγχάνουν τους υπόλοιπους στόχους της Σύμβασης. (2) Οφείλουν να λαμβάνουν απευθείας όλα τα κατάλληλα μέτρα

- για να παρέχουν πληροφορίες που αφορούν την εσωτερική νομοθεσία των κρατών τους σε σχέση με την νομοθεσία και να δίνουν άλλες γενικές πληροφορίες, όπως στατιστικές και τυποποιημένα έντυπα.
- για να ενημερώνονται μεταξύ τους σχετικά με τη λειτουργία της Σύμβασης και, στο μέτρο του δυνατού, να αίρουν τα εμπόδια που ενδεχομένως συναντώνται κατά την

εφαρμογή της. Άρθρο 8 Οι Κεντρικές Αρχές λαμβάνουν, απευθείας ή με τη συνδρομή δημοσίων υπηρεσιών, όλα τα κατάλληλα μέτρα για να παρεμποδίσουν τον πορισμό αθέμιτου οικονομικού ή άλλου κέρδους σε σχέση με μία υιοθεσία και να αποτρέψουν κάθε πρακτική που είναι αντίθετη με τους σκοπούς της Σύμβασης.

Άρθρο 9 Οι Κεντρικές Αρχές λαμβάνουν απευθείας ή με τη συνδρομή δημοσίων υπηρεσιών ή άλλων οργανισμών δεόντως διαπιστευμένων στα Κράτη τους, όλα τα κατάλληλα μέτρα, ειδικότερα για: α) να συλλέγουν, να διατηρούν και να ανταλλάσσουν πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση του παιδιού και των μελλοντικών θετών γονέων, στο μέτρο που είναι αναγκαίο για την πραγματοποίηση της υιοθεσίας. β) να διευκολύνουν, να ακολουθούν και να επισπεύδουν τη διαδικασία επίτευξης της υιοθεσίας. γ) να προάγουν στα κράτη τους την ανάπτυξη ειδικών υπηρεσιών για την παροχή συμβουλών πριν και μετά την υιοθεσία. δ) να ανταλλάσσουν μεταξύ τους γενικές εκθέσεις αξιολόγησης σχετικά με την εμπειρία τους σε διακρατικές υιοθεσίες. ε) να απαντούν, στην έκταση που επιτρέπεται από το δίκαιο του κράτους τους, σε δικαιολογημένα αιτήματα άλλων Κεντρικών Αρχών ή δημοσίων υπηρεσιών για πληροφορίες σχετικά με μία ιδιάζουσα περίπτωση υιοθεσίας.

Άρθρο 10 Διαπίστευση είναι δυνατόν να παρέχεται και να διατηρείται μόνον από εκείνους τους οργανισμούς οι οποίοι αποδεικνύουν την ικανότητά τους να εκτελούν σωστά τα καθήκοντα που τους έχουν ανατεθεί.

Άρθρο 11 Ένας διαπιστευμένος οργανισμός οφείλει: α) να επιδιώκει μόνο μη κερδοσκοπικούς σκοπούς σύμφωνα με τις προϋποθέσεις και τα όρια που τέθηκαν από τις αρμόδιες αρχές του κράτους της διαπίστευσης. β) να διευθύνεται και να στελεχώνεται από πρόσωπα τα οποία διακρίνονται για το ήθος και για την εκπαίδευση ή εμπειρία τους στον τομέα της διακρατικής υιοθεσίας, και γ) να υπόκειται στον έλεγχο των αρμοδίων αρχών του κράτους αυτού ως προς τη σύνθεσή του, τη λειτουργία και την οικονομική του κατάσταση.

Άρθρο 12 Ένας οργανισμός διαπιστευμένος σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος μπορεί να ενεργεί σε ένα άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος μόνο εάν οι αρμόδιες αρχές αμφοτέρων των Κρατών του έχουν δώσει αυτήν την εξουσία.

Άρθρο 13 Ο ορισμός των Κεντρικών Αρχών και, όπου επιβάλλεται, η έκταση των λειτουργιών τους, καθώς επίσης και τα ονόματα και οι διευθύνσεις των διαπιστευμένων οργανισμών θα ανακοινώνονται από κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος στο Μόνιμο Γραφείο της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV - ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΗΣ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

Άρθρο 14 Πρόσωπα που διαμένουν συνήθως σε Συμβαλλόμενο Κράτος, τα οποία επιθυμούν να υιοθετήσουν παιδί που η συνήθης διαμονή του βρίσκεται σε ένα άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, θα πρέπει να απευθύνονται στην Κεντρική Αρχή του Κράτους της συνήθους διαμονής τους.

Άρθρο 15 (1) Εάν η Κεντρική Αρχή του Κράτους υποδοχής θεωρεί ότι οι αιτούντες είναι ικανοί και κατάλληλοι να υιοθετήσουν, τότε συντάσσει έκθεση στην οποία περιλαμβάνονται πληροφορίες σχετικά με την ταυτότητα, την ικανότητα και την καταλληλότητά τους να υιοθετήσουν, την προσωπική τους κατάσταση, το οικογενειακό και ιατρικό τους ιστορικό, το κοινωνικό τους περιβάλλον, τους λόγους που τους ώθησαν να υιοθετήσουν, την ικανότητά τους να αναλάβουν μια διακρατική υιοθεσία, καθώς επίσης και τα σχετικά με τα παιδιά για τα οποία αυτοί κρίνονται ικανοί να φροντίζουν. (2) Διαβιβάζει την έκθεση στην Κεντρική Αρχή του Κράτους προέλευσης.

Άρθρο 16 (1) Εάν η Κεντρική Αρχή του Κράτους προέλευσης πεισθεί ότι το παιδί μπορεί να υιοθετηθεί: α) συντάσσει έκθεση στην οποία περιλαμβάνονται πληροφορίες σχετικά με την ταυτότητά του, τη δυνατότητα υιοθεσίας του, το κοινωνικό του περιβάλλον, το οικογενειακό και προσωπικό του ιστορικό, το ιατρικό του ιστορικό, όπως και αυτό της οικογένειάς του, καθώς επίσης και κάθε πληροφορία για τις ειδικές ανάγκες του παιδιού β) δίνει τη δέουσα προσοχή στην ανατροφή του παιδιού και στο εθνικό, θρησκευτικό και πολιτιστικό του υπόβαθρο γ) εξασφαλίζει ότι έχουν δοθεί οι συναινέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, και δ) διαπιστώνει, στηριζόμενη κυρίως στις εκθέσεις που αφορούν το παιδί και τους μελλοντικούς θετούς γονείς, ότι η προβλεπόμενη τοποθέτηση είναι προς το συμφέρον του παιδιού. (2) Διαβιβάζει στην Κεντρική Αρχή του Κράτους υποδοχής την έκθεση της για το παιδί, την απόδειξη ότι δόθηκαν οι αναγκαίες συναινέσεις και τους

λόγους για την απόφαση της σχετικά με την τοποθέτηση, φροντίζοντας να μην αποκαλύψει την ταυτότητα της μητέρας και του πατέρα εάν, στο Κράτος προέλευσης δεν επιτρέπεται αυτές οι ταυτότητες να αποκαλυφθούν. Άρθρο 17 Οποιαδήποτε απόφαση στο Κράτος προέλευσης ότι ένα παιδί μπορεί να ανατεθεί σε υποψήφιους θετούς γονείς μπορεί να ληφθεί μόνο: α) εάν η Κεντρική Αρχή αυτού του κράτους, έχει εξασφαλίσει ότι οι υποψήφιοι θετοί γονείς συμφωνούν. β) εάν η Κεντρική Αρχή του Κράτους υποδοχής έχει εγκρίνει αυτή την απόφαση, όταν μία τέτοια έγκριση απαιτείται από τη νομοθεσία του Κράτους αυτού ή από την Κεντρική Αρχή του Κράτους προέλευσης. γ) εάν οι Κεντρικές Αρχές αμφοτέρων των κρατών έχουν συμφωνήσει ότι η υιοθεσία μπορεί να προχωρήσει, και δ) εάν έχει καθορισθεί, σύμφωνα με το άρθρο 5, ότι οι υποψήφιοι θετοί γονείς είναι κατάλληλοι και ικανοί να υιοθετήσουν και ότι στο παιδί έχει δοθεί ή θα δοθεί η άδεια να εισέλθει και να διαμείνει μόνιμα στο Κράτος υποδοχής. Άρθρο 18 Οι Κεντρικές Αρχές αμφοτέρων των κρατών λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσουν να πάρει το παιδί άδεια εξόδου από το Κράτος προέλευσης και άδεια εισόδου από το Κράτος υποδοχής ώστε να κατοικήσει σε αυτό μόνιμα. Άρθρο 19 (1) Η μεταφορά του παιδιού στο Κράτος υποδοχής μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο εάν έχουν πληρωθεί οι προϋποθέσεις του άρθρου 17. (2) Οι Κεντρικές Αρχές αμφοτέρων των κρατών εξασφαλίζουν ώστε η μετακίνηση αυτή να πραγματοποιηθεί με κάθε ασφάλεια, με κατάλληλες συνθήκες και, εφόσον αυτό είναι δυνατόν, με τη συνοδεία των θετών ή υποψήφιων θετών γονέων. (3) Εάν η μετακίνηση του παιδιού δεν πραγματοποιηθεί, οι εκθέσεις που αναφέρονται στα άρθρα 15 και 16 πρέπει να επιστραφούν στις αρχές που τις απέστειλαν. Άρθρο 20 Οι Κεντρικές Αρχές ενημερώνουν η μία την άλλη σχετικά με την πρόοδο της υιοθεσίας και τα μέτρα που λαμβάνονται για την ολοκλήρωσή της, καθώς επίσης και σχετικά με την έκβαση της δοκιμαστικής περιόδου εφόσον απαιτείται μία τέτοια. Άρθρο 21 (1) Όταν η υιοθεσία πρόκειται να πραγματοποιηθεί μετά την μετακίνηση του παιδιού στο Κράτος υποδοχής και η Κεντρική Αρχή αυτού του κράτους θεωρεί ότι η συνεχιζόμενη παραμονή του παιδιού στους υποψήφιους θετούς γονείς δεν είναι προς το συμφέρον του, τότε, η Κεντρική αυτή Αρχή παίρνει τα αναγκαία μέτρα για να προστατεύσει το παιδί. Ειδικότερα: α) Προκαλεί την απομάκρυνση του παιδιού από τους υποψήφιους θετούς γονείς και ρυθμίζει την προσωρινή του επιμέλεια. β) Μετά από διαβούλευση με την Κεντρική Αρχή του Κράτους προέλευσης, κανονίζει χωρίς καθυστέρηση μία νέα τοποθέτηση του παιδιού με προοπτική την υιοθεσία του ή, εάν αυτό δεν είναι δυνατόν, ρυθμίζει μία εναλλακτική μακροπρόθεσμη επιμέλεια. Νέα υιοθεσία δύναται να πραγματοποιηθεί μόνο εφόσον η Κεντρική Αρχή του Κράτους προέλευσης έχει δεόντως ενημερωθεί σχετικά με τους νέους υποψήφιους θετούς γονείς. γ) Ως τελευταία λύση, ρυθμίζει την επιστροφή του παιδιού, εάν αυτό επιβάλλει το συμφέρον του. (2) Λαμβάνοντας υπ' όψη ειδικότερα την ηλικία και το βαθμό ωριμότητας του παιδιού, ζητείται η γνώμη του, και όπου μπορεί να εφαρμοστεί, επιτυγχάνεται η συναίνεσή του σε σχέση με μέτρα που πρόκειται να ληφθούν σύμφωνα με το παρόν άρθρο. Άρθρο 22 (1) Οι λειτουργίες που ανατίθενται σε μία Κεντρική Αρχή σύμφωνα με το παρόν Κεφάλαιο μπορεί να εκτελούνται από δημόσιες υπηρεσίες ή από οργανισμούς διαπιστευμένους σύμφωνα με το Κεφάλαιο III, στο μέτρο που επιτρέπεται αυτό από τη νομοθεσία του κράτους της ως άνω Αρχής. (2) Συμβαλλόμενο Κράτος μπορεί να δηλώσει στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης ότι οι λειτουργίες που ανατέθηκαν στην Κεντρική Αρχή σύμφωνα με τα άρθρα 15 ως 21 είναι δυνατόν να εκτελούνται σε αυτό το κράτος, στο μέτρο που επιτρέπεται αυτό από τη νομοθεσία και υπό την επίβλεψη των αρμοδίων αρχών του κράτους αυτού, επίσης από νομικά ή φυσικά πρόσωπα, τα οποία: α) πληρούν τις προϋποθέσεις της ακεραιότητας της επαγγελματικής ικανότητας, της πείρας και της υπευθυνότητας αυτού του Κράτους, β) έχουν τα προσόντα, με βάση το ήθος, την εκπαίδευση ή την πείρα τους να εργάζονται στον τομέα της διακρατικής υιοθεσίας, (3) Το Συμβαλλόμενο Κράτος, το οποίο προβαίνει στη δήλωση που προβλέπεται στην παράγραφο 2, τηρεί ενήμερο το Μόνιμο Γραφείο της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου, σχετικά με τα ονόματα και τις διευθύνσεις αυτών

των οργανισμών και προσώπων. (4) Συμβαλλόμενο Κράτος μπορεί να δηλώσει στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης ότι υιοθεσίες παιδιών των οποίων η συνήθης διαμονή τους βρίσκεται στην επικράτεια του μπορεί να πραγματοποιηθούν μόνο εάν οι λειτουργίες των Κεντρικών Αρχών εκτελούνται σύμφωνα με την παράγραφο 1. (5) Ανεξάρτητα από οποιαδήποτε δήλωση, που γίνεται σύμφωνα με την παράγραφο 2, οι εκθέσεις οι οποίες προβλέπονται στα άρθρα 15 και 16 συντάσσονται, σε κάθε περίπτωση, με την ευθύνη της Κεντρικής Αρχής ή άλλων αρχών ή οργανισμών σύμφωνα με την παράγραφο 1. ΚΕΦΑΛΑΙΟ V - ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ Άρθρο 23 (1) Υιοθεσία, για την οποία η αρμόδια αρχή Συμβαλλόμενου Κράτους παρέχει πιστοποίηση ότι έγινε σύμφωνα με τη Σύμβαση, αναγνωρίζεται ως νόμιμη στα άλλα Συμβαλλόμενα Κράτη. Η πιστοποίηση προσδιορίζει πότε και από ποιόν δόθηκαν οι συμφωνίες που προβλέπονται από το άρθρο 17, υποπαράγραφο γ. (2) Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος, κατά το χρόνο της υπογραφής, της επικύρωσης, της αποδοχής, της έγκρισης ή της προσχώρησης, γνωστοποιεί στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης την ταυτότητα και τις λειτουργίες της Αρχής ή των Αρχών οι οποίες, σε αυτό το κράτος, είναι αρμόδιες να προβούν στην πιστοποίηση. Επίσης γνωστοποιεί στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης οποιαδήποτε τροποποίηση στο διορισμό αυτών των αρχών. Άρθρο 24 Οι αρμόδιες αρχές ενός Συμβαλλόμενου Κράτους μπορούν να αρνηθούν την αναγνώριση μιας υιοθεσίας εφόσον αυτή είναι προδήλως αντίθετη προς τη δημόσια τάξη αυτού, λαμβανομένου υπ' όψη του συμφέροντος του παιδιού. Άρθρο 25 Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος μπορεί να δηλώσει στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης ότι δεν θα δεσμεύεται από αυτήν για να αναγνωρίζει υιοθεσίες που έγιναν με βάση συμφωνία η οποία καταρτίστηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 39, παραγρ. 2. Άρθρο 26 (1) Η αναγνώριση μιας υιοθεσίας περιλαμβάνει την αναγνώριση: α) της νομικής σχέσης γονέα-παιδιού μεταξύ του παιδιού και των θετών του γονέων β) τη γονική μέριμνα των θετών γονέων για το παιδί γ) την παύση του προϋφιστάμενου νομικού δεσμού μεταξύ του παιδιού και της μητέρας και του πατέρα του, εφόσον η υιοθεσία επιφέρει αυτό το αποτέλεσμα στο Συμβαλλόμενο Κράτος όπου αυτή πραγματοποιήθηκε. (2) Στην περίπτωση που η υιοθεσία έχει ως αποτέλεσμα την παύση του προϋπάρχοντος νομικού δεσμού γονέα-παιδιού, το παιδί θα απολαμβάνει στο Κράτος υποδοχής, και σε οποιοδήποτε άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος όπου αναγνωρίζεται η υιοθεσία, δικαιώματα ισοδύναμα με αυτά που προκύπτουν από υιοθεσίες που επιφέρουν αυτό το αποτέλεσμα σε καθένα από τα κράτη αυτά. (3) Οι προηγούμενες παράγραφοι δεν αποκλείουν την εφαρμογή οποιασδήποτε διάταξης που ισχύει στο Συμβαλλόμενο Κράτος που αναγνωρίζει την υιοθεσία και η οποία είναι περισσότερο ευνοϊκή για το παιδί. Άρθρο 27 (1) Όταν μία υιοθεσία που πραγματοποιήθηκε στο Κράτος προέλευσης δεν έχει ως αποτέλεσμα τη διακοπή ενός προϋπάρχοντος νομικού δεσμού γονέα-παιδιού, μπορεί στο Κράτος υποδοχής το οποίο αναγνωρίζει την υιοθεσία σύμφωνα με τη Σύμβαση να μετατραπεί σε υιοθεσία που επιφέρει ένα τέτοιο αποτέλεσμα: α) εάν το δίκαιο του Κράτους υποδοχής το επιτρέπει. Και β) εάν οι συναινέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, υποπαράγραφοι γ και δ, δόθηκαν ή δίνονται για να επιτευχθεί μια τέτοια υιοθεσία. (2) Το άρθρο 23 εφαρμόζεται στην απόφαση μετατροπής της υιοθεσίας. ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI - ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ Άρθρο 28 Η Σύμβαση δεν θίγει τους νόμους του Κράτους προέλευσης οι οποίοι επιτάσσουν, να πραγματοποιείται στο εν λόγω κράτος η υιοθεσία ενός παιδιού που έχει τη συνήθη διαμονή του εντός αυτού του κράτους, ή οι οποίοι απαγορεύουν την τοποθέτηση του παιδιού ή τη μεταφορά του στο Κράτος υποδοχής πριν από την υιοθεσία. Άρθρο 29 Καμία επαφή μεταξύ των υποψήφιων θετών γονέων και των γονέων του παιδιού ή οποιουδήποτε άλλου προσώπου που έχει τη φροντίδα του παιδιού δεν είναι δυνατόν να γίνει ενόσω οι διατάξεις του άρθρου 4, υποπαράγραφοι α μέχρι γ, και άρθρου 5, υποπαράγραφος 5 δεν γίνονται σεβαστές, εκτός εάν η υιοθεσία πραγματοποιείται μεταξύ μελών μιας οικογένειας ή εκτός εάν οι όροι που τέθηκαν από την αρμόδια αρχή του Κράτους προέλευσης έχουν πληρωθεί. Άρθρο 30 (1) Οι αρμόδιες αρχές ενός Συμβαλλόμενου Κράτους εξασφαλίζουν τη διαφύλαξη των πληροφοριών που κατέχουν αναφορικά με

την καταγωγή του παιδιού, ειδικότερα πληροφορίες που αφορούν την ταυτότητα των γονέων του, καθώς επίσης και το ιατρικό ιστορικό του ίδιου και της οικογένειάς του. (2) Διασφαλίζουν ότι το παιδί ή ο εκπρόσωπος του θα έχει πρόσβαση σε αυτές τις πληροφορίες, υπό την κατάλληλη καθοδήγηση, στο μέτρο που αυτό επιτρέπεται από τη νομοθεσία του Κράτους τους. Άρθρο 31 Με την επιφύλαξη του άρθρου 30, προσωπικά δεδομένα που συλλέγονται ή διαβιβάζονται σύμφωνα με τη Σύμβαση και ειδικότερα, δεδομένα που προβλέπονται στα άρθρα 15 και 16, χρησιμοποιούνται μόνο για τους σκοπούς για τους οποίους συνελέγησαν ή διαβιβάστηκαν. Άρθρο 32 (1) Κανένας δεν μπορεί να αποκομίζει αθέμιτο οικονομικό ή άλλο κέρδος από μία δραστηριότητα που σχετίζεται με διακρατική υιοθεσία. (2) Μόνο έξοδα και δαπάνες, περιλαμβανομένων εύλογων επαγγελματικών αμοιβών προσώπων που αναμιγνύονται στην υιοθεσία, μπορεί να απαιτηθούν ή να καταβληθούν. (3) Οι διευθυντές, διοικητές και υπάλληλοι οργανισμών που εμπλέκονται σε μία υιοθεσία δεν μπορούν να εισπράττουν αποδοχές οι οποίες είναι αδικαιολόγητα υψηλές σε σχέση με τις παρασχεθείσες υπηρεσίες. Άρθρο 33 Κάθε αρμόδια αρχή η οποία θεωρεί ότι κάποια διάταξη της Σύμβασης δεν έχει γίνει σεβαστή ή ότι υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να μη γίνει σεβαστή, ενημερώνει αμέσως την Κεντρική Αρχή του κράτους της. Αυτή η Κεντρική Αρχή είναι υπεύθυνη να εξασφαλίζει τη λήψη των κατάλληλων μέτρων. Άρθρο 34 Εάν ζητείται από την αρμόδια αρχή του Κράτους προορισμού κάποιο έγγραφο τότε αυτό χορηγείται σε μετάφραση στην οποία βεβαιώνεται ότι αυτή είναι σύμφωνη με το πρωτότυπο. Με την επιφύλαξη αντίθετης πρόβλεψης, τα έξοδα της μετάφρασης αυτής βαρύνουν τους υποψήφιους θετούς γονείς. Άρθρο 35 Οι αρμόδιες αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών ενεργούν με ταχύ ρυθμό στη διεκπεραίωση της υιοθεσίας. Άρθρο 36 Στην περίπτωση που ένα κράτος περιλαμβάνει δύο ή περισσότερα νομικά συστήματα ως προς την υιοθεσία, τα οποία εφαρμόζονται σε διαφορετικές εδαφικές ενότητες: α) οποιαδήποτε αναφορά στη συνήθη διαμονή στο κράτος αυτό ερμηνεύεται ως αναφορά στη συνήθη διαμονή μιας εδαφικής ενότητας του εν λόγω κράτους. β) οποιαδήποτε αναφορά στο δίκαιο αυτού του κράτους ερμηνεύεται ως αναφορά στο δίκαιο που ισχύει στη σχετική εδαφική ενότητα. γ) οποιαδήποτε αναφορά στις αρμόδιες αρχές ή στις δημόσιες υπηρεσίες αυτού του κράτους ερμηνεύεται ως αναφορά σε αυτές που είναι εξουσιοδοτημένες να ενεργούν στη σχετική εδαφική ενότητα. δ) οποιαδήποτε αναφορά στους διαπιστευμένους οργανισμούς αυτού του κράτους ερμηνεύεται ως αναφορά στους οργανισμούς τους διαπιστευμένους στη σχετική εδαφική ενότητα. Άρθρο 37 Στην περίπτωση που ένα κράτος περιλαμβάνει σχετικά με την υιοθεσία δύο ή περισσότερα νομικά συστήματα τα οποία εφαρμόζονται σε διαφορετικές κατηγορίες προσώπων, οποιαδήποτε αναφορά στο δίκαιο αυτού του κράτους ερμηνεύεται ως αναφορά στο δίκαιο που υποδεικνύεται από το δίκαιο αυτού του κράτους. Άρθρο 38 Ένα κράτος εντός του οποίου διάφορες εδαφικές ενότητες έχουν τους δικούς τους νομικούς κανόνες σχετικά με την υιοθεσία δεν υποχρεούται να εφαρμόσει τη Σύμβαση στην περίπτωση που ένα κράτος με ενιαίο νομικό σύστημα δεν θα ήταν υποχρεωμένο να την εφαρμόσει. Άρθρο 39 (1) Η Σύμβαση δεν επηρεάζει την ισχύ κανονός διεθνούς κειμένου στο οποίο τα Συμβαλλόμενα Κράτη είναι μέλη και το οποίο περιέχει διατάξεις επί θεμάτων διεπομένων από τη Σύμβαση, εκτός εάν έχει διατυπωθεί αντίθετη δήλωση από τα Κράτη Μέλη σε ένα τέτοιο κείμενο. (2) Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος θα μπορεί να συνάπτει συμφωνίες με ένα ή περισσότερα Συμβαλλόμενα Κράτη, με την προοπτική βελτίωσης της εφαρμογής της Σύμβασης στις μεταξύ τους σχέσεις. Αυτές οι συμφωνίες δεν μπορεί να θίγουν παρά μόνο τις διατάξεις των άρθρων 14 μέχρι 16 και 18 μέχρι 21. Τα κράτη τα οποία θα καταρτίσουν μία τέτοια συμφωνία θα διαβιβάσουν ένα αντίγραφο στο Θεματοφύλακα της Σύμβασης. Άρθρο 40 Καμία επιφύλαξη στη Σύμβαση δεν επιτρέπεται. Άρθρο 41 Η Σύμβαση εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση που μία αίτηση η οποία προβλέπεται στο άρθρο 14 έχει παραληφθεί μετά την έναρξη ισχύος της Σύμβασης στο Κράτος της υποδοχής και στο Κράτος της προέλευσης, Άρθρο 42 Ο Γενικός Γραμματέας της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου θα συγκαλεί σε τακτά χρονικά διαστήματα μία Ειδική Επιτροπή

προκειμένου να εξετάζει την πρακτική λειτουργία της Σύμβασης. ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII - ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ Άρθρο 43 (1) Η Σύμβαση είναι ανοικτή για υπογραφή από τα κράτη που ήταν Μέλη της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου κατά τη Δέκατη Έβδομη Συνοδό της και από τα άλλα κράτη που συμμετείχαν σε αυτή τη Σύνοδο. (2) Θα κυρωθεί, θα γίνει αποδεκτή ή θα εγκριθεί και τα έγγραφα της επικύρωσης, της αποδοχής ή της έγκρισης θα κατατεθούν στο Υπουργείο Εξωτερικών του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, Θεματοφύλακα της Σύμβασης. Άρθρο 44 (1) Κάθε κράτος μπορεί να προσχωρήσει στη Σύμβαση μετά την έναρξη ισχύος της, σύμφωνα με το άρθρο 46, παράγραφο 1. (2) Το έγγραφο προσχώρησης κατατίθεται στο Θεματοφύλακα. (3) Η προσχώρηση έχει ισχύ μόνον όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ του προσχωρούντος κράτους και των Συμβαλλόμενων Κρατών τα οποία δεν έχουν εγείρει καμία αντίρρηση στην προσχώρηση αυτού μέσα στους έξι μήνες από τη στιγμή λήψης της κοινοποίησης για την οποία γίνεται αναφορά στην υποπαράγραφο β' του άρθρου 48. Μία τέτοια αντίρρηση μπορεί να εγερθεί επίσης από κάθε Κράτος κατά το χρόνο της επικύρωσης, της έγκρισης ή της αποδοχής της Σύμβασης μετά από την προσχώρηση. Τέτοιες αντιρρήσεις θα κοινοποιούνται στο Θεματοφύλακα. Άρθρο 45 (1) Εάν ένα Κράτος περιλαμβάνει δύο ή περισσότερες εδαφικές ενότητες, στις οποίες διαφορετικά νομικά συστήματα εφαρμόζονται ως προς τα θέματα τα οποία διαπραγματεύονται στη Σύμβαση, μπορεί κατά το χρόνο της υπογραφής, της επικύρωσης, της αποδοχής, της έγκρισης ή της προσχώρησης, να δηλώσει ότι η παρούσα Σύμβαση θα εφαρμόζεται σε όλες τις εδαφικές του ενότητες ή μόνο σε μία ή περισσότερες από αυτές και θα μπορεί οποτεδήποτε να τροποποιήσει αυτή τη δήλωση, υποβάλλοντας νέα δήλωση. (2) Τέτοιες δηλώσεις θα γνωστοποιούνται στο Θεματοφύλακα και θα δηλώνονται ρητά οι εδαφικές ενότητες στις οποίες εφαρμόζεται η Σύμβαση. (3) Εάν ένα Κράτος δεν υποβάλει δήλωση σύμφωνα με το άρθρο αυτό, η Σύμβαση θα εφαρμόζεται σε όλες τις εδαφικές ενότητες αυτού του κράτους. Άρθρο 46 (1) Η Σύμβαση θα τεθεί σε ισχύ την πρώτη ημέρα του μήνα, που ακολουθεί μετά την πάροδο τριών μηνών από την κατάθεση του τρίτου εγγράφου της επικύρωσης, της αποδοχής ή της έγκρισης που προβλέπεται στο άρθρο 43. (2) Στη συνέχεια, η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ: α) για κάθε Κράτος που επικυρώνει, αποδέχεται ή εγκρίνει αυτήν μεταγενέστερα ή προσχωρεί σε αυτήν, την πρώτη ημέρα του μήνα που ακολουθεί μετά την πάροδο, τριών μηνών από την κατάθεση του εγγράφου της επικύρωσης, της αποδοχής, της έγκρισης ή της προσχώρησης. β) για τις εδαφικές περιοχές στις οποίες εφαρμόζεται η Σύμβαση σύμφωνα με το άρθρο 45, την πρώτη ημέρα του μήνα που ακολουθεί μετά την πάροδο τριών μηνών από τη γνωστοποίηση που προβλέπεται στο παρόν άρθρο. Άρθρο 47 (1) Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος στη Σύμβαση μπορεί να την καταγγείλει απευθύνοντας γνωστοποίηση στο Θεματοφύλακα. (2) Η καταγγελία θα αρχίσει να ισχύει την πρώτη ημέρα του μήνα, που ακολουθεί μετά την πάροδο δώδεκα μηνών από την ημερομηνία λήψης της γνωστοποίησης από το Θεματοφύλακα. Εάν στη γνωστοποίηση ορίζεται μεγαλύτερη περίοδος για την έναρξη ισχύος της καταγγελίας, η καταγγελία θα αρχίσει να ισχύει με την πάροδο της υπό κρίση περιόδου μετά από τη λήψη της γνωστοποίησης από το Θεματοφύλακα. Άρθρο 48 Ο Θεματοφύλακας γνωστοποιεί στα Κράτη Μέλη της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου, στα υπόλοιπα κράτη που συμμετείχαν στην Δέκατη Έβδομη Σύνοδο, καθώς και στα κράτη που προσχώρησαν στη Σύμβαση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 44: α) τις υπογραφές, επικυρώσεις, αποδοχές και εγκρίσεις που προβλέπονται στο άρθρο 43. β) τις προσχωρήσεις και αντιρρήσεις που προβλήθηκαν στις προσχωρήσεις που προβλέπονται στο άρθρο 44. γ) τη χρονολογία κατά την οποία η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 46. δ) τις δηλώσεις και ορισμούς που προβλέπονται στα άρθρα 22, 23, 25 και 45. ε) τις συμφωνίες που προβλέπονται στο άρθρο 39. στ) τις καταγγελίες που προβλέπονται στο άρθρο 47. Για να πιστοποιηθούν τα παραπάνω, οι υπογράφωντες, νόμιμα εξουσιοδοτημένοι για το σκοπό αυτόν, υπέγραψαν την παρούσα Σύμβαση. Έγινε στη Χάγη, στις 29.5.1993, σε δύο κείμενα, στην Αγγλική και Γαλλική γλώσσα, που είναι εξίσου αυθεντικά, σε ένα

πρωτότυπο που κατατέθηκε στα αρχεία της Κυβέρνησης του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, ένα επικυρωμένο αντίγραφο του οποίου θα επιδοθεί δια της διπλωματικής οδού, σε κάθε Κράτος που ήταν Μέλος της Συνδιάσκεψης της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου κατά την Δέκατη Έβδομη Συνοδό της και σε κάθε άλλο κράτος που συμμετείχε σε αυτή τη Σύνοδο.

Άρθρο 2

1. Ως Κεντρική Αρχή για την εκτέλεση των υποχρεώσεων που επιβάλλονται από την κυρούμενη Σύμβαση, κατά το άρθρο 6 παρ. 1 αυτής, ορίζεται το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης.
2. Η Ελλάδα δηλώνει ότι οι λειτουργίες της Κεντρικής Αρχής που προβλέπονται από τα άρθρα 15 έως 21 της Σύμβασης είναι δυνατόν να εκτελούνται από τις ακόλουθες αναγνωρισμένες ως ειδικευμένες Υπηρεσίες και Οργανώσεις που μνημονεύονται στη διάταξη του άρθρου 1 παράγραφος 2 του π.δ. 226/1999 (ΦΕΚ 190 Α'), ήτοι τις:
 - α. Διευθύνσεις Κοινωνικής Πρόνοιας των τεσσάρων τομέων της Νομαρχίας Αθηνών για το Νομό Αττικής, πλην της Νομαρχίας Πειραιά, καθώς και για τους Νομούς των περιφερειών Στερεάς Ελλάδος και Θεσσαλίας
 - β. Διεύθυνση Κοινωνικής Πρόνοιας της Νομαρχίας Πειραιά για τη Νομαρχία του Πειραιά και για τους Νομούς των περιφερειών Βορείου και Νοτίου Αιγαίου
 - γ. Διεύθυνση Κοινωνικής Πρόνοιας της Νομαρχίας Θεσσαλονίκης για τους Νομούς των περιφερειών Κεντρικής Μακεδονίας, Δυτικής Μακεδονίας και Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης
 - δ. Διεύθυνση Κοινωνικής Πρόνοιας της Νομαρχίας Αχαΐας για τους Νομούς των περιφερειών Δυτικής Ελλάδας, Πελοποννήσου και Ιονίων νήσων
 - ε. Διεύθυνση Κοινωνικής Πρόνοιας της Νομαρχίας Ηρακλείου για τους Νομούς της περιφέρειας Κρήτης
 - ζ. Διεύθυνση Κοινωνικής Πρόνοιας της Νομαρχίας Ιωαννίνων για τους Νομούς της [http://legislation.di.uoa.gr/entity/gpe/4" target="_blank">Περιφέρειας Ηπείρου](http://legislation.di.uoa.gr/entity/gpe/4)
 - η. Τον Ελληνικό Κλάδο της Διεθνούς Κοινωνικής Υπηρεσίας με έδρα την Αθήνα
 - θ. Το Δημοτικό Βρεφοκομείο Θεσσαλονίκης «Άγιος Στυλιανός» και οι Μονάδες Κοινωνικής Φροντίδας που μετατράπηκαν σε νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με το άρθρο 14 του ν. 3329/2005 (ΦΕΚ 81 Α'), στις οποίες περιλαμβάνονται και οι Μονάδες «Αναρρωτήριο Πεντέλης», Κέντρο Βρεφών «Η ΜΗΤΕΡΑ» και Παιδόπολη «Άγιος Ανδρέας Καλαμακίου». Στις περιπτώσεις που δεν υφίσταται στελεχωμένη κοινωνική υπηρεσία στις προαναφερόμενες Μονάδες Κοινωνικής Φροντίδας, η κοινωνική έρευνα διενεργείται υποχρεωτικά από τις αρμόδιες Κοινωνικές Υπηρεσίες των Διευθύνσεων ή Τμημάτων Πρόνοιας των οικείων Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων.
3. Η Ελλάδα δηλώνει, κατά τη διάταξη του άρθρου 22 παράγραφος 4 της Σύμβασης, ότι οι υιοθεσίες παιδιών, των οποίων η συνήθης διαμονή βρίσκεται στην Ελλάδα, μπορεί να πραγματοποιηθούν μόνο εάν οι λειτουργίες των Κεντρικών Αρχών εκτελούνται από δημόσιες υπηρεσίες ή διαπιστευμένους οργανισμούς, σύμφωνα με το Κεφάλαιο ΙΙΙ της Σύμβασης
4. Η Ελλάδα δηλώνει, κατά τη διάταξη του άρθρου 23 παράγραφος 2 της Σύμβασης, ότι ως Αρμόδια Αρχή για την πιστοποίηση, ότι η υιοθεσία έγινε σύμφωνα με τη Σύμβαση, ορίζεται το αρμόδιο κάθε φορά Δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση της υιοθεσίας
5. Η Ελλάδα δηλώνει, κατά τη διάταξη του άρθρου 25 της Σύμβασης, ότι δεν θα δεσμεύεται από τη Σύμβαση για να αναγνωρίζει υιοθεσίες που έγιναν με βάση συμφωνία, η οποία καταρτίστηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 39 παράγραφος 2 της Σύμβασης

6. Η αναγνώριση από την Ελλάδα μιας υιοθεσίας που πραγματοποιήθηκε σε αλλοδαπό Συμβαλλόμενο Κράτος τελεί υπό τις προϋποθέσεις: α) ότι έχει παρασχεθεί η πιστοποίηση από την Αρμόδια Αρχή του Συμβαλλόμενου Κράτους ότι η υιοθεσία έγινε σύμφωνα με τη Σύμβαση και β) ότι η υιοθεσία δεν είναι προδήλως αντίθετη προς τη δημόσια τάξη, λαμβανομένου υπόψη του συμφέροντος του παιδιού

Άρθρο 3

1. Η ισχύς του παρόντος νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και της Σύμβασης που κυρώνεται από την πλήρωση των προϋποθέσεων του άρθρου 46 παράγραφος 2 περίπτωση α' αυτής. Παραγγέλλομε τη δημοσίευση του παρόντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και την εκτέλεσή του ως νόμου του Κράτους.

Αθήνα, 2009-07-01

Υπογράφωντες:

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΚΑΡΟΛΟΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ
Π. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ
Θ. ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ
ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΔΕΝΔΙΑΣ